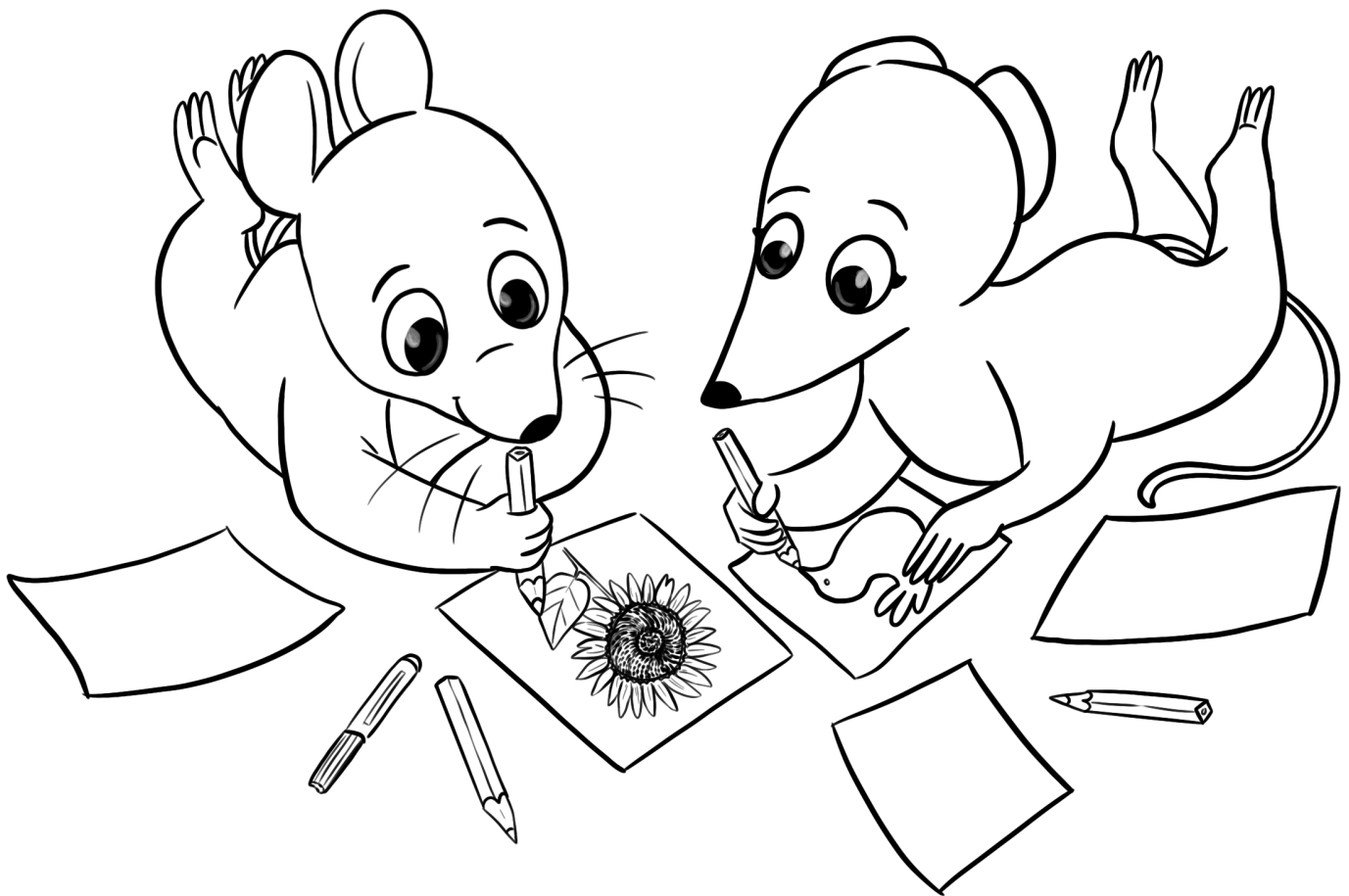

Герої теж плачуть

Alicja Safarzyńska-Płatos

переклад Ewa Kanoniak i Kateryna Hudsá

ілюстрації Ksenia Potępa

Була гарна погода, починалася весна. Птахи робили колиски для своїх пташенят. Дерева колихалися разом із подихами теплого вітру. Бах бах бах! Раптом у лісі пронісся гуркіт. Мишеня міцно обійняло свою Маму.

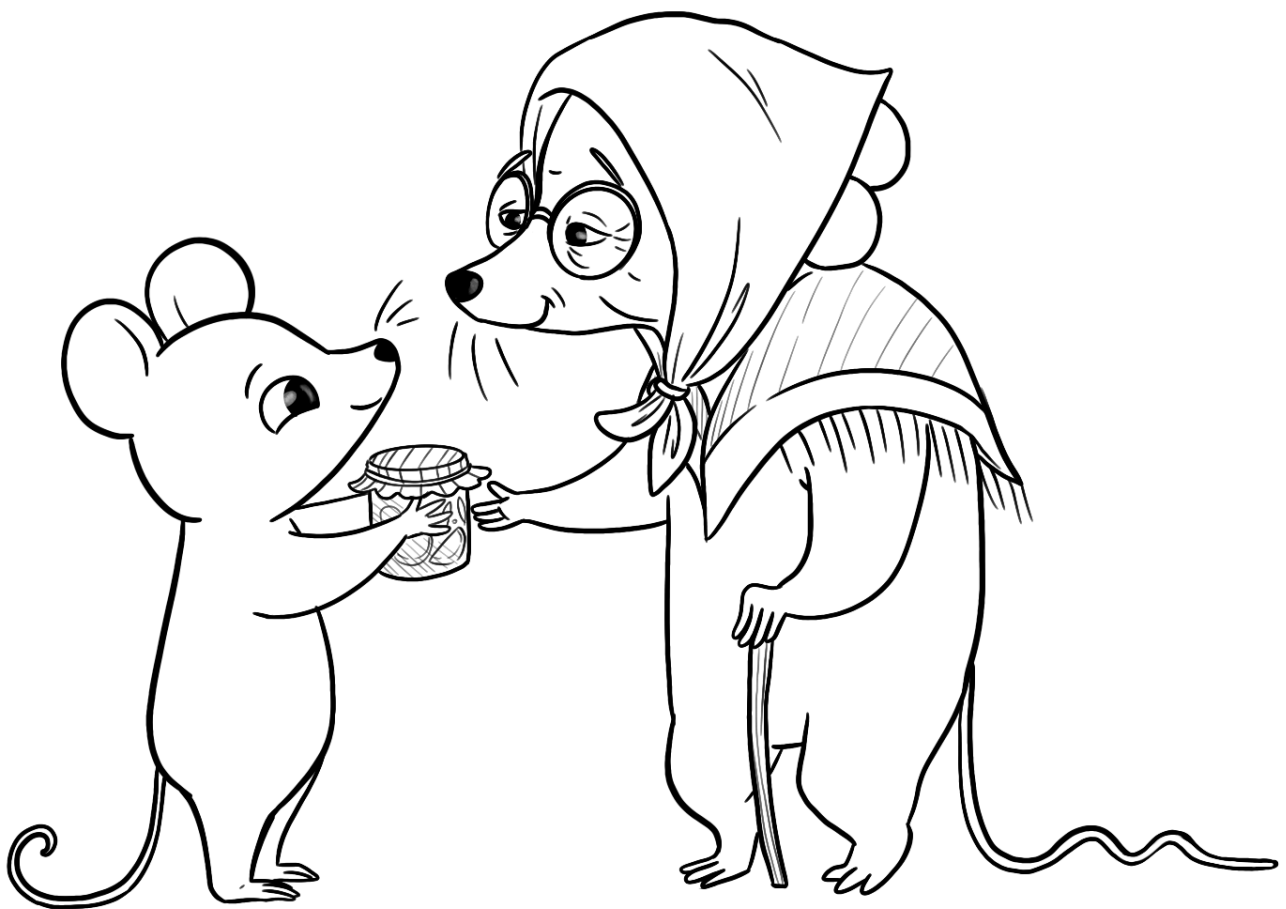
- Мамо, мені страшно, - пропищало Мишеня.

- Мені теж, - відповіла Мама, - але ти тільки поглянь, яке у нас приємне та тепле хутро, як спокійно у моїх обіймах. Я одразу почуваюся краще. Мишеня витерло сльози та ще сильніше притиснулося до Мамаи.

- Давай приготуємо борщик, - сказала Мама. – Ми не можемо повпливати на всі речі, які відбуваються навколо нас. Давай зробимо те, що зараз нам під силу.

Мишеня допомогло Мамі підготувати овочі, нарізало моркву кружечками так рівно, як тільки змогло.

Готувати разом із Мамою було чудово. Здавалося, що гуркоту у лісі не існує. Коли борщ був готовий, Мама розподілила його по тарілочкам та разом з Мишеням пішла пригощати сусідів. Сусіди також були налякані через гуркіт у лісі, так само як Мишеня, але після тарілочки теплого супу всім стало легше.

- Сонечко, збери свої речі, ми маємо шукати безпечніший дім.

- Мамо, я не хочу! – жалібно пропищало Мишеня.

- Розумію, мій хороший. – сказала Мама Миша. – Проте іноді ми маємо робити те, чого не хочемо. Мишеня розплакалося. Йому довелося покинути всі свої іграшки та книжки. Воно забрало лише свого улюбленого м'якого кролика. Мама взяла Мишеня за лапку:

- Це лише речі, сонечко. – заспокоювала Мама. – Усе можна купити та відбудувати знову, найголовніше, що ми є один у одного.

- Чому тато не їде з нами? – схвильовано запитало Мишеня Маму.

- Наш тато – герой! – відповіла вона. – Тато має захищати наш ліс, аби ми могли повернутися. Він сильний та розсудливий. Думками він весь час буде з нами.

- Але я хочу, аби він пішов із нами! – заплаканим голосом пропищало Мишеня.

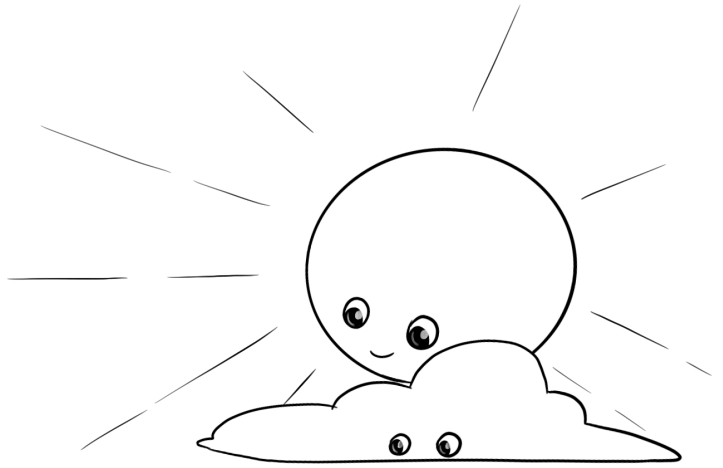
- Я теж, але іноді доводиться відмовлятися від своїх бажань, тому що є речі, за які варто боротися навіть коли страшно та не хочеться. Це називається відвага. Герої відважні, адже кожного дня вони долають страх.

- Я теж герой! Мені страшно, але я йду з тобою. – пропищало Мишеня, взяло свій мішечок та допомогло Мамі надягнути рюкзак.

- Це правда, - усміхнулася вона. – У тобі більше сил та відваги, ніж тобі здається. Тільки пам'ятай, що герої також відчують різні емоції. Якщо тобі хочеться плакати – плач, якщо хочеться сміятися – смійся голосно.

Мама з Мишеням вийшли на стежинку. Був сильний вітер, який повсякчас заважав їти. Дорогою вони зустрічали інших мишенят, які допомагали їм нести речі та пригощали гарячим чаєм. Ці зустрічі додавали їм сил та наснаги. Лісові мишенята відчували, що вони не одні.

- Мамо, а де ми тепер будемо жити? – запитало Мишеня.

- Не знаю, сонечко. – відповіла Мама Мишка. – Разом ми сильні, у світі багато добра. Після кожного дощу завжди з'являється веселка.

Незважаючи на те, що шлях сім'ї був довгий та втомлюючий, нарешті Лісові мишенята вийшли на галявину. Світило сонечко, не було чути страшного гуркиту, який лунав у лісі. Раптом із трави визирнули дивні продовгуваті мордочки. Мишеня сховалося у мами за спиною.

- Мамо, хто це?! – перелякано спитало Мишеня. – Чому вони виглядають інакше? Чому я не розумію, що вони говорять?

- Це Польові миші, - заспокоїла Мама, - тваринки, які живуть на полях та луках. Вони відрізняються від нас, але давай спробуємо з ними порозумітися.

Полюві миші зацікавлено спостерігали за Мамою та Мишеням. Вони почали пригощати їх різним насінням, горішками та іншою їжею, яку Мишеня ніколи не бачило.

- Скуштуй. – Мама дали Мишеняті шматочок дивного насіння.

Спочатку Мишеня не хотіло куштувати, але згадало про тата та про те, що іноді герої роблять те, чого їм не хочеться.

- А воно навіть смачне! – пропищало воно після того, як відгризло шматочок. – Не таке як вдома, але мені подобається.

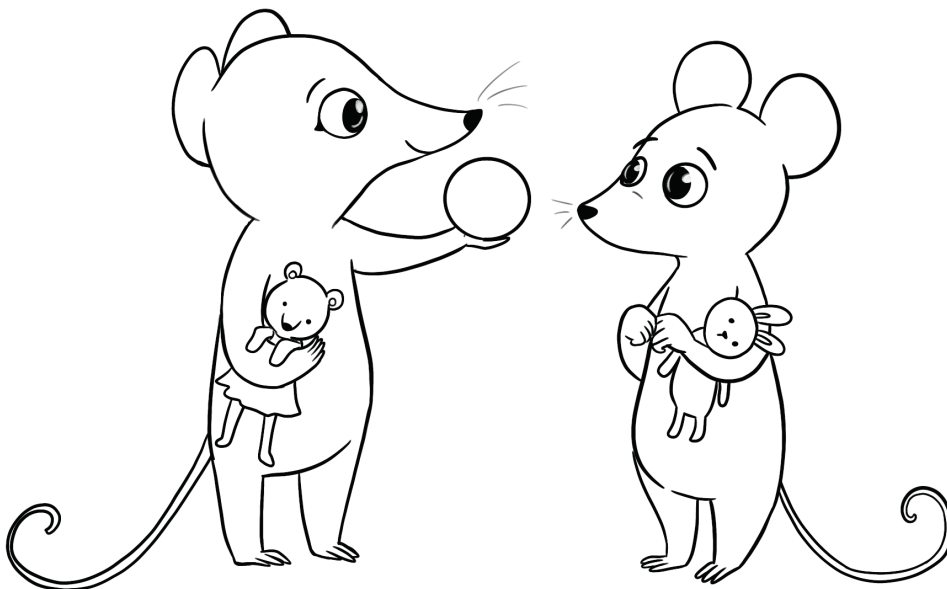
Польові миші запросили Мишенят до себе додому. У їхній родині також були малюки. Польові миші жили в одній кімнаті з одним ліжком, але для Мами з Мишеням там знайшлося місце. Вони весь час були разом.

- Мені більше подобалося вдома. – пропищало Мишеня, притиснувшись до Мами.

- Мені теж, - зітхаючи, відповіла вона, - я також дуже люблю наш дім та переймаюся, чи все вдома в порядку. Однак завдяки нашій подорожі ми зустріли нових друзів та спробували нове насіння.

Мишеня знало, що Мама права, але воно відчувало сум. Воно сумувало за домом, за татом, але пам'ятало, що герої також сумують.

Мама з Мишеням залишилися у Польових мишей. Малюки Польових мишок поділилися з Мишеням одягом та іграшками. Вся родина допомагала Лісовим мишеням. Мишеня відчувало себе дивно, граючись іграшками Польових мишей та надягаючи чужий одяг.

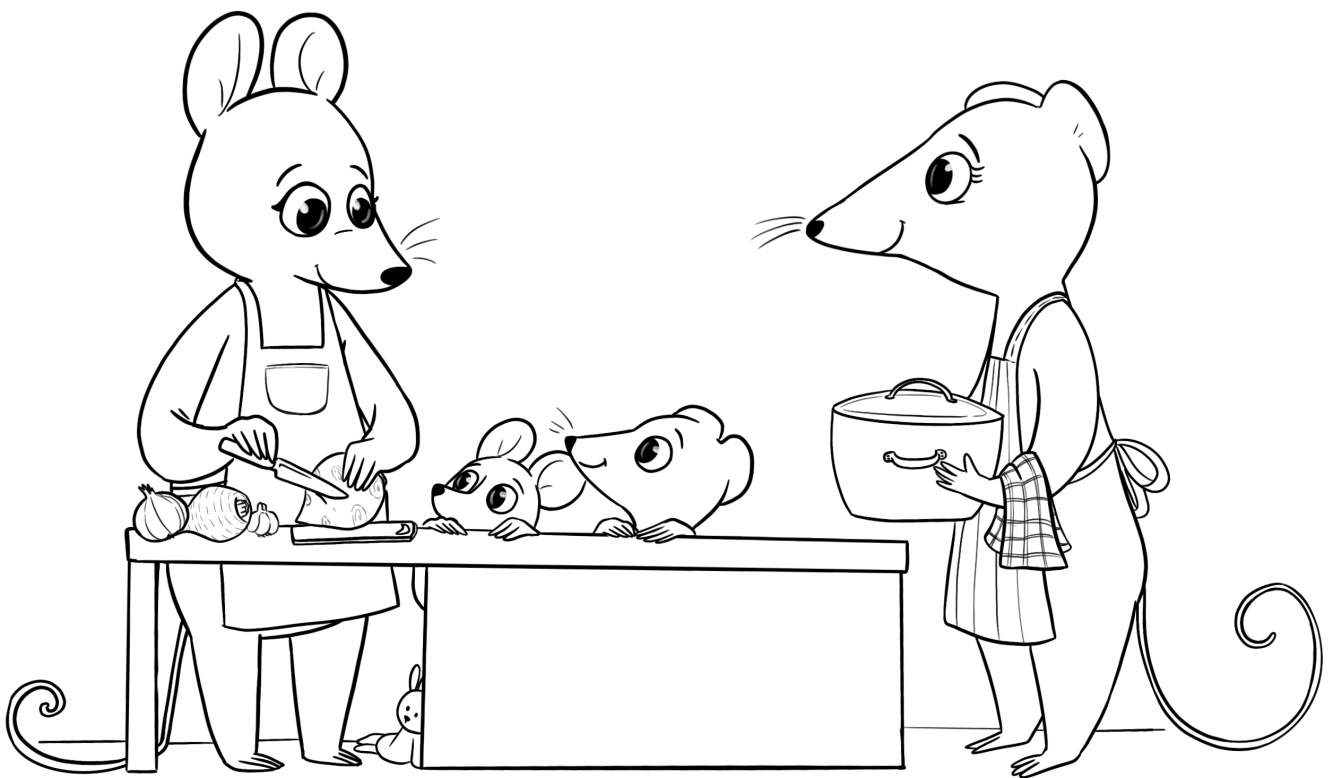

- Знаю, що тобі зараз нелегко. – відповіла Мама, коли Мишеня поділилося з нею своїми переживаннями.
– Іноді так стається, ми нічого не можемо з цим зробити. Я теж хотіла би зараз бути разом з тобою і татом у нашому домі.

Мишеня помітило, що по Маминим щокам тікли сльози. Мишеня дістало з мішечка знімок тата, який завжди брало із собою. - Мамо! – пропищало Мишеня.
– Ти теж героїня! Ми маємо робити те, що нам під силу. Давай приготуємо борщ для Польових мишей!

Так і зробили. Коли борщ закипів, а його запах рознісся по всій норі, до кухні прибігло Польове мишеня. Його Мама зайшла слідом за ним. Всім одразу стало веселіше.

- Коли все це закінчиться, ми допоможемо вам відбудувати ліс. – сказало Польове мишеня. – З нашого насіння виростуть чудові дерева. Птахи знову будуть робити колиски для своїх пташенят, а дерева колихалися разом із подихами теплого вітру.